

CONNECTION FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Tarryn Fisher

Familia nepotrivită

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

*Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele,
locurile și evenimentele sunt rezultatul imaginației autoarei,
produse ficționale. Orice asemănare cu persoane reale,
în viață sau nu, cu companii, evenimente sau locuri este
absolut întâmplătoare.*

Pentru Traci „Face” Finlay și pentru mătușica Marlene

PARTEA ÎNTÂI

JUNO

Lui Juno îi era o foame cumplită. Dar ca să poată mânca trebuia să-și croiască drum până la frigider fără să se rănească.

A ochit un traseu cât de cât sigur printre cioburile mai mari împrăștiate în jurul insulei din bucătărie. Purta doar niște șosete subțiri și, pășind cu grijă de pe o dală albă de gresie pe una neagră, parcă ar fi jucat o partidă de șah cu piese umane. Auzise cearta, dar acum o și vedea în cioburile de porțelan alb împrăștiate ca niște dinți pe podea. Nu le putea deranja și în niciun caz n-avea voie să se taie în ele. Dând ocol insulei, a văzut o sticlă verde de vin răsturnată într-o parte, cu o spărtură în formă de „U” prin care vinul o luase la vale într-un pâraiaș ce se prelingea până sub aragaz.

Juno a observat toate acestea fără prea mare curiozitate, în timp ce se îndrepta spre ținta ei. Vechiul frigider a gemut când l-a deschis, iar borcanele cu condimente au zdrăngănit în locașurile lor de pe ușa. Rafturile erau aproape goale — curate, dar goale, esența acestei case și a tot ceea ce se afla în ea, după cum remarcase Juno.

Cu excepția zilei de azi, și-a spus ea, privind înapoi spre vesela făcută țândări. Și-a apăsât buzele cu două degete și s-a zgâit în frigider. Nu făcuseră aprovizionarea. A încercat să-și aducă aminte când îi văzuse ultima dată venind acasă cu sacoșe de la băcănie, cu plasele alea reutilizabile ale lui Winnie, atârând la fel de rău ca țâțele lui Juno. *O să se ducă în curând*, și-a spus ea. Aveau un copil de hrănit, pe Samuel, iarăștia de treisprezece ani mănâncă mult. Însă tot era îngrijorată. A tras de pe raft singurele două cutii de plastic, ridicându-le în lumină. Spaghete vechi de trei zile. Arătau uscate și lipite: o să le arunce ei diseară. A pus cutia pe blat. Cealaltă conținea niște resturi de orez prăjit. Pe asta a ținut-o ceva mai mult în mână; aseară, când gătiseră, mirosul ajunsese până la ea în pat și stomacul începuse să-i ghiorțăie. A încercat să identifice ingredientele doar după miros: busuioc, ceapă, usturoi, ardeul gras fraged pe care Winnie îl creștea în grădină.

A ridicat un pic capacul cutiei, adulmecând conținutul. Putea să ia și ea un pic, să râcăie nițel la suprafață. L-a mâncat rece, stând în micuța sufragerie care dădea spre grădina din spate. Se certaseră în legătură cu casa, apoi cu banii și în cele din urmă Winnie aruncase cu o caserolă în ceva — probabil că nu în capul lui Nigel, din moment ce azi-dimineață era bine mersi. Sticla cu vin căzuse câteva secunde mai târziu.

Ceasul de deasupra ușii arăta zece și șaptesprezece minute. Juno a oftat din rărunchi. Iar era în întârziere, ceea ce însemna că nu mai avea timp să facă duș. A mâncat repede, grăbindu-se să-și spele și să-și șteargă furculița, apoi a ocolit în vârful picioarelor vasul de porțelan decedat, strâmbându-se la dezastrul de pe jos. În urmă cu câteva zile începuse o carte și abia aștepta să

se întoarcă la ea. La șizeci și șapte de ani își mai rămân puține plăceri în viață, iar Juno considera că una dintre acestea este lectura.

A mai aruncat o privire înapoi spre bucătărie, întrebându-se cine avea să curețe mizeria aia. Îi plăcea pardoseala în pătrate albe și negre, pe care Nigel era atât de dornic s-o schimbe cu parchet din prefabricate. Frigiderul verde măsliniu, cândva o piesă impozantă la etajul unde se vindeau produse ale companiei Sears, îi făcea inima să tresară de fiecare dată când intra în bucătărie. Era o bucătărie unde *se trăia*, fără nimic din modernismul steril pe care îl găsești de obicei în cartierele cu nume de copaci. Și era norocoasă să se afle aici. Greenlake era genul de cartier pentru care oamenii păreau dispuși să plătească sume enorme, doar ca să trăiască aici. Știa asta, așa că ultimul lucru pe care și-l dorea era să tulbure cu ceva șederea ei la familia Crouch. A stins lumina și s-a strecurat în hol, lăsând problemele în grija lor. Vinul făcuse o mizerie de nedescris, avea să fie greu de curățat.

La stânga lui Juno, cam la doi metri în față, pe hol, se aflau vestibulul și livingul oficial. Vestibulul era un mic intrând deprimant, cu ferestre vitrate dând spre parc. Cândva fusese îmbrăcat în lambriuri de lemn închis la culoare, dar Winnie îl vopsise în alb, ceea ce îmbunătățise vag sentimentul general pe care și-l dădea încăperea. Și mai existau și poze de familie; portretele lui Sam făcute în studio, de-a lungul timpului, pe când dinții îi răsăreau din gingii ca pastiluțele de gumă Chiclets. Erau și câteva poze cu Nigel și Winnie făcând chestii care se fac la nuntă: Nigel în smoching și Winnie într-o rochie simplă, fluidă, inspirată fără îndoială de rochia Carlynei Besette, în ziua în care s-a căsătorit cu John Kennedy Jr. Însă, în ciuda încercării disperate de a simula veselia,

vestibulul era condamnat să arate ca o sacristie. Juno o auzise pe Winnie plângându-se că-i lipsit de lumină și bătându-i neconținut apăsându-i lui Nigel să facă ceva în privința asta.

— Am fi putut tăia copacul ăla din fața ușii de la intrare. Ar intra mai bine lumina în cameră...

Dar aluziile ei stăruitoare se îndreptau către un bărbat prea distras ca să le mai audă. Winnie aranjase ca lumina de deasupra ușii de la intrare să rămână permanent aprinsă. În tăcere, Juno fusese de partea lui Winnie în problema asta. Intrarea chiar *era* întunecoasă. Dar dincolo de ușile de la intrare, după o curte micuță, neîmprejmuțată, și apoi o stradă aglomerată, se afla parcul Greenlake. Iar asta era cea mai importantă calitate a casei. Greenlake, cartier din Seattle, dădea senzația de urban-suburban, iar în centrul lui se aflau lacul și parcul după care fusese denumit. O cărare de 4,5 kilometri tăiată prin mijlocul vegetației dădea ocol lacului. Puteai fi milionar sau persoană fără adăpost; pe cărarea aceea n-avea nicio importanță — oamenii veneau, se plimbau, împărțeau același spațiu.

Juno a luat-o în dreapta, către partea din spate a casei, iar holul dădea într-un capăt spre sufrageria propriu-zisă a familiei, iar în celălalt, spre o cameră foarte mare. Când se mutase aici, fusese uluită de aglomerarea de culori și imprimeuri care se învâlmășeau prin toată încăperea.

Împingând o pernă căzută care îi stătea în drum, June s-a îndreptat încet spre rafturile de cărți, tresărind din cauza durerii din șolduri. Astăzi șchiopăta și simțea fiecare secundă din cel de-al șaiszeci și șaptelea an de viață. Rafturile cu cărți se aflau la doar trei metri și jumătate de ea, dar s-a oprit după câțiva pași, rămânând liniștită și cu ochii închiși, până când a simțit că i-a trecut durerea.

Până la urmă tot va ajunge; ajungea de fiecare dată. Când durerea surdă s-a mai domolit, a reușit să se deplaseze, cu încheieturile gemând. Avea o zi proastă; în ultima vreme avea tot mai multe zile din astea. Dacă ar putea ajunge până la bibliotecă...

Mergea de ceva timp pe acest drum, în care durerea își croia calea prin încheieturile ei. Inițial avusese simptome ca de gripă, cu dureri săcâitoare atârinate de oasele ei sub forma unor tentacule cărnoase. Dar acum nu mai suferea doar când se deplasa, cu încheieturile arzând —, ci adesea durerea era atât de intensă, încât June voia să moară. Permanent avea extremitățile umflate și degetele în nuanțe vineții, ca fața lui Violet Beauregarde din *Willy Wonka și fabrica de ciocolată*. Și, ca lucrurile să fie chiar mai rele de-atât, de cinci-șase ori pe zi o loveau niște valuri de amețelă și de fiecare dată când a căzut a durut-o și mai rău, pentru că i se împuținase tot mai mult trupul pe care să aterizeze. Nu avea un computer al ei, așa că l-a folosit pe cel al familiei Crouch ca să caute pe Google dieta cea mai bună pentru boala ei, întrebând robotul cel mare din cer ce ar trebui și ce nu ar trebui să mănânce. Robotul cel mare i-a spus că ar trebui să mănânce chestii precum pește și fasole și să bea mult lapte. De atunci, Juno a început să mănânce o cutie cu fasole pe zi și s-a lipsit de pește, iar când era foarte supărată pe Winnie bea lapte direct din cutia din frigider.

Podul care ducea dinspre living către colțul de lectură era ușor înclinat; acolo Juno nu a reușit să-și ridice la timp degetul de la picior, din cauza unei amețeli neașteptate. S-a prăbușit pe o parte, în timp ce susul devenea jos și josul, sus, izbindu-și în cădere coapsa de colțul ascuțit al unei măsuțe. A simțit cum o săgetează o durere ascuțită, distinctă, și a deschis gura să-și strige surpriza,

dar singurul sunet pe care a reușit să-l scoată înainte de a se prăbuși a fost un gălgâit sugrumat. Ultimul lucru pe care l-a mai văzut a fost cotorul cărții pe care o citea.

Juno s-a ridicat încet. Avea gura uscată și nu-și putea deschide ochii de durere. Era jenată, chiar dacă nu fusese nimeni acolo, s-o vadă. Ce se întâmplase? S-a frecat pe locul dureros de pe coapsă, crispându-se; până mâine o să aibă o vânătaie cât o prună. Pentru prima dată de ani întregi s-a trezit că și-ar dori să bea ceva — o băutură tare. Dacă tot se clătina pe picioare și se împleticea ca o bețivă, măcar să fie. Dar era numai gura de ea. Renunțase la băutură cu mulți ani în urmă, doar-doar și-o prelungi viața, iar de la chestiile pe care le ținea Nigel în casă o durea cerul gurii. *Nu-ți mai plânge de milă, bătrânico*, și-a spus, *e timpul să te ridici*. S-a răsucit așa încât să-și strângă picioarele sub ea, apoi s-a aplecat în față până când a ajuns în patru labe.

Săptămâna trecută căzuse în baie și se alesese cu o tăietură urâtă, după ce se lovise cu fruntea de colțul chiuvetei. Atunci nu-și pierduse cunoștința; pur și simplu ameteșe, dar fusese suficient ca să se prăbușească din picioare.

Tăietura îi pulsa acum, când se târa ca un câine, cu capul plecat, cu genunchii scârțâind, cu mâinile și picioarele umflate și pufoase ca niște gogoși necoapte. Când a ajuns la șezlong, s-a ridicat cu ajutorul lui adunându-și ultima fărâmbă de energie. O durea fiecare centimetru de carne; avea să plătească zile întregi pentru căzătura asta.

— Ha! a spus uitându-se plină de resentimente spre cărți.

Și-a găsit romanul, l-a tras din grămadă și l-a îndesat la subțioară, apoi a pornit spre cel mai apropiat fotoliu. Detesta să stea în șezlong; o făcea să semene prea mult cu

Winnie. Dar n-a reușit să citească decât o pagină înainte să cadă pradă epuizării din acea dimineață.

Juno s-a trezit cu o tresărire. Un lăstun violet stătea pe o ramură de lângă fereastră, ciripind. *Ciu-iu, piu, piu, ciuu, cer!* Era primul pe care-l vedea de astă-toamnă, de când plecaseră cu toții. Și-a supt saliva adunată în colțurile gurii, cu buza de jos tremurând. Era moleșită, cu membrele amorțite de la somn. Iar nenorocita de circulație. S-a plesnit peste coapse cu mâinile marmorate, încercând să-și recapete simțurile. Era Epuizată, cu *E mare*.

În timp ce se străduia să se ridice din scaun, cartea a căzut cu o bufnitură pe covor, aterizând cu fața în jos, cu paginile mototolite și îndoite ca într-un soi de origami. A privit alarmată mai întâi spre carte, apoi spre umbre, care erau cum nu trebuia să fie. Și-a întors capul brusc în direcția ferestrei orientate spre est, cu vedere în grădina din spatele casei. În fundul grădinii era o portiță care dădea într-o alee. Nigel Crouch venea adeseori acasă pe portița aceea, acum închisă și cu zăvorul pus.

Ceasul — cât era ceasul? A dat cu ochii de ora afișată de decodorul pentru televizor. A înregistrat cu neîncredere cifrele; brusc, respirația i s-a îngreunat. Împleticindu-se spre scări, Juno a uitat de cartea care îi căzuse din poală cu câteva clipe în urmă. Ultimul lucru pe care și-l dorea pe lume azi era să dea ochii cu cineva din familia Crouch.

S-a retras exact la timp: Nigel se întorsese mai devreme decât de obicei. A auzit zornăitul cheilor aruncate pe masă, apoi ușa dulapului din hol deschizându-se și geanta lui de serviciu aruncată înăuntru. De acolo l-a auzit îndreptându-se direct spre bucătărie, probabil pentru

o bere. De acolo de unde stătea cuibărită sub pături, îngrozită că va trebui să mai audă încă o ceartă îngrozitoare, Juno l-a auzit înjurând în gura mare. Degetul arătător a găsit locul din spatele urechii, acolo unde craniul se curbează spre mandibulă; buricul degetului a urmărit curbura — o metodă de liniștire din copilărie, pe care se baza încă. Înțelegea că niciunul dintre ei nu părea dispus să-și lase deoparte mândria, să pună mâna pe mop și să curețe dezastrul lăsat de cearta din ajun. Juno era gata să facă prinsoare că el își dorea să nu fi ajuns mai devreme azi acasă. L-a auzit călcând direct pe cioburi; sub talpa pantofilor lui, porțelanul se transforma în nisip.

Ușa frigiderului s-a deschis și a urmat un „Fir-ar al dracului!”. Raftul de bere era gol. L-a auzit îndreptându-se spre cămară, unde Juno știa că ține ascunsă, în spatele condimentelor, o sticlă de Jack Daniel's. De-a lungul timpului, Juno se prinsese că Winnie ura mirosul de alcool din respirația lui Nigel. Tatăl ei fusese ucis de un șofer beat, foarte bogat, iar Winnie pretindea că mirosul de alcool îi aducea aminte de acel eveniment. Compensația obținută după proces a fost uriașă: Winnie și frații ei au primit o sumă mare de bani drept daune pentru pierderea tatălui lor. Din cauza accidentului, Winnie nu-i dădea voie lui Nigel să bea chestii mai tari decât berea sau vinul.

De acolo de unde stătea, Juno și l-a imaginat cum bea direct din sticlă, privind mizeria lăsată de vinul răsturnat la furie. După părerea ei, avea multe circumstanțe agravante. Cu două zile în urmă, Winnie lipise pe laterala frigiderului o listă cu treburi de bărbat. Juno se oprise din citit, tresărind din cauza tonului. Nu îi era direct adresată lui Nigel, firește; niciodată nu i se adresa lui, dar exista printre rânduri insinuarea că astea erau treburile lui. În capul listei scria „Proiecte”, subliniat cu trei linii:

- De reparat soneria.
- De vopsit pardoseala din spatele casei înainte să înceapă să plouă.
- De scos tapetul din dormitorul de lângă scări.
- De scos prunul. E uscat!
- De curățat jgheburile.

A auzit cum se deschide și se închide un dulap. După sunetul scos de balamaua slăbită, Juno știa că era cel de sub chiuveță; Nigel căuta o cârpă. Apoi sunetul apei curgând și foșnetul energetic scos de sacul negru de gunoi, scuturat ca să se deschidă. Iar apoi, ascultând la volum maxim Third Eye Blind, Nigel a început să curețe mizeria pe care el și nevastă-sa o făcuseră cu o seară în urmă. L-a luat cincisprezece minute și, la un moment dat, Juno a auzit și aspiratorul pornit. Când a terminat, l-a auzit făcându-și de lucru pe la ușa de la intrare, probabil cântărind dacă ar trebui să mai încerce o dată să repare soneria.

Nu era nimic *în neregulă* cu soneria; mergea foarte bine. Juno credea cu tărie că Winnie se purta ca o răsfățată.

— Se aude prea tare, se plânsese ea. De fiecare dată când sună cineva, mă simt de parcă aș fi jefuită cu pistolul la tâmplă.

Juno nu prea înțelegea ce avea de-a face clopoțelul soneriei cu un jaf armat, dar stăpâna casei voia ca sunetul să fie ceva „mai liniștit”.

Până acum, Juno aflase câte ceva despre această familie. În primul rând: Winnie prea se purta ca o fetiță. Mereu mâncarea ei era prea condimentată, sandviciul avea prea mult muștar, Nigel se dăduse prea tare cu parfum. Dacă el încerca să facă lucrurile în stilul lui, Winnie îl supraveghea ca un vultur, așteptându-l să dea greș. Și dădea — întotdeauna dădea. Dacă cineva te așteaptă

Tarryn Fisher

să greșești, atunci bineînțeles că o să greșești. Prin felul în care pretindea ca toată lumea să se conformeze toanelor ei, Winnie avea ceva din comportamentul unui comis-voiajor; odată ce-și începea discursul, erai condamnat să-l asculți.

Și în al doilea rând: Nigel ura culoarea — o ura. Biroul lui era decorat parcă în ciuda stridentei colecții de decorațiuni de designer a lui Winnie, ale cărei exponate erau împrăștiate prin toată casa, cu scopul de a părea neintenționate și așezate la întâmplare. Domnul Crouch acționa de cele mai multe ori pasiv-agresiv. Juno avea mare respect pentru pasivi-agresivi. Ei reușesc să rezolve lucrurile în felul lor, cu toate că, dacă scapă de sub control, se iscă tot felul de probleme. Văzuse cupluri în care partenerii se târau unul pe altul în cabinetul ei, fiecare cerându-i să-l repare pe celălalt. „Nu poți repara dacă nu știi că e defect”, le spunea ea. Iar Nigel nu știa. Regulile după care trăia el erau rezultatul faptului că fusese singurul copil. Singurul copil al unei mame singure. Winnie era prioritatea lui — avea o nevoie înnăscută de a avea grijă de femeii și, în special, de femeia *lui* —, dar se amăra din cauza asta. Poate că situația nu-l supărase de la început, dar acum îl supăra.

Pe cutia de la ușă (comandată de Nigel) scria că noua sonerie cânta „Twinkle, Twinkle, Little Star”. Winnie chițăise încântată când o văzuse, iar Juno zâmbise cu bună-știință, pe ascuns. Știa că Nigel se dovedise răutăcios făcând această alegere și totuși mireasa lui blondă și agitată era cât se poate de încântată.

L-a auzit zăbovind încă o clipă înainte să se îndepărteze. În seara asta n-avea să fie montată nicio sonerie.

2

WINNIE

Era ora 6:47 seara când mașina lui Winnie a trecut pe lângă vechiul Tahoe al domnului Nevins și a tras pe alee. Imediat după ce a parcat, femeia a aruncat o privire iritată în retrovizoare. Vechiul Tahoe, o chestie ruginită, bej, împopoțonat cu tot felul de abțibilduri, era parcat pe stradă, chiar în fața ferestrei de la livingul ei. Se afla acolo de trei săptămâni, iar Winnie se plictisise să se tot zgâiască la dreptunghiul galben pe care scria *Ești nervos, frate?*, lipit de domnul Nevins, la beție, pe geamul portierei din spate. Da, era nervoasă și n-avea nevoie ca abțibildul ăla să-i atragă atenția ori de câte ori se întâmpla să privească în direcția lui. Dar în seara asta nu era momentul să se înfurie pe vecini; în seara asta sărbătorea ceva.

Și-a verificat în oglindă machiajul pe care și-l împrăpătase înainte de a pleca de la serviciu. Firește, arăta de parcă n-ar fi fost machiată deloc, sau foarte puțin. Așa funcționa Winnie: îi plăcea să lase impresia că totul a mers ușor, când, de fapt, era o grămadă de muncă în spate.